

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2851

гр. В., 20.07.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – В., III СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: З. Ив. Кавърджикова

Членове: Невин Р. Шакирова
мл.с. Виляна Н. Михалева

като разгледа докладваното от мл.с. Виляна Н. Михалева Въззивно гражданско дело № 20233100501336 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е въз основа на въззивна жалба вх. № 26673/07.04.2023 г., подадена от “А. И. т.” ЕООД, ЕИК, срещу решение № 808/10.03.2023 г., постановено по гр.д. № 8937/2021 г. по описа на ВРС, с което са отхвърлени предявени в условията на евентуалност осъдителни искове срещу Н. П. М., ЕГН *****, и Л. Н. Б., ЕГН *****, за сумата от 5999 /пет хиляди деветстотин деветдесет и девет/ лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени на ищеца вследствие на извършена на 27.01.2020 г. кражба на лаптоп Lenovo ThinkPad P1, Intel Xeon E-2176M от магазин на дружеството, находящ се в гр. В., бул. „С.“ №, от непълнолетния син на ответника – Н. Нев М., ведно със законната лихва върху горната сума, считано от 27.01.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

Във въззивната жалба са изложени съображения за неправилност и необоснованост на обжалваното решение, постановено при допуснати процесуални нарушения. Жалбоподателят поддържа, че с добавянето на трети ответник съдът е следвало да съобрази наличието на пасивна солидарност между родителите и да даде съответни указания. Посочва, че доклада по делото е непълен, тъй като в него не било посочено кои права и обстоятелства се признават, кои обстоятелства не се нуждаят от доказване и за кои от твърдените факти не се сочат доказателства. Твърди, че доказателствената тежест неправилно е възложена само на него, като не е съобразена презумпцията на чл. 45 ЗЗД, както и че са налице факти, които не се оспорват от ответниците. Сочи, че съдът не се е произнесъл с определение по оттеглянето на иска, насочен срещу бащата. Счита, че неправилно съдът е отхвърлил искането му за изменение на поредността на предявените искове, което представлявало изменение само на петитума поради новонастъпил факт. Твърди, че признанието на иска го освобождава от тежестта да установи юридическите факти, от които произтича вземането му, макар да не е

направил искане по чл. 237 ГПК, като съдът не може да не се съобрази с признанието и може да го отхвърли само при противоречие със закона или добрите нрави. Поддържа, че не е изследвано дали за някого от ответниците е съществувала възможност да предотврати настъпването на вредите и дали е изключена изобщо възможността им да възпитават и контролират непълнолетния. По изложените съображения отправя искане за отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на друго, с което исковите да бъдат уважени. Претендира разноски. Не релевира доказателствени искания.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от въззиваемата Л. Н. Б., с който жалбата се оспорва като неоснователна. Отправя искане за потвърждаване на обжалваното решение. Претендира разноски. Не релевира доказателствени искания.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК не е постъпил отговор от въззиваемия Н. П. М..

На осн. чл. 267, ал. 1 ГПК при служебна проверка съдът констатира, че въззивната жалба е процесуално допустима. Депозирана е от активно легитимирана страна по делото, имаща правен интерес от обжалване на решението, в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и отговаря на съществените изисквания за редовност по чл. 260 и чл. 261 ГПК.

Страните не са отправили доказателствени искания.

По направените във въззивната жалба оплаквания във връзка с доклада по чл. 146 ГПК на първоинстанционния съд настоящият съдебен състав, като съобрази приетото в т. 2 от ТР № 1/2013 г. по т.д. № 1/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС, намира, че не са налице процесуални пропуски, които да следва да бъдат отстранени от въззивната инстанция. Това е така, тъй като в проведено на 23.09.2022 г. о.с.з. първоинстанционният съд е приел за окончателен обективирания в Определение от 10.06.2022 г. проект за доклад по делото, ведно с допълнението, направено в съдебното заседание, с което се приема за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че ответниците Ц. М. и Н. М. са родители на Н. М. и към 27.01.2020 г. са упражнявали родителските права по отношение на него, а ответницата Л. Б. е негова баба, като по този начин съдът е изпълнил задълженията си по чл. 146, ал. 1, т. 3 и 4 ГПК да укаже на страните кои права и кои обстоятелства се признават и кои обстоятелства не се нуждаят от доказване. С окончателния доклад по делото първоинстанционният съд коректно е разпределил доказателствената тежест, възлагайки в тежест на ищеца да докаже конкретните правнорелевантни факти, от които произтича вземането му за имуществени вреди, като правилно не му е указал, че следва да установи наличие на вина, доколкото отговорността по чл. 48, вр. чл. 45 ЗЗД е обективна, а вината на дееца по чл. 45 ЗЗД се предполага, и съдът не дължи указания в този смисъл при разпределяне на доказателствената тежест. Неоснователно е и оплакването на ищцовата страна във връзка с липсата на съобразяване в указанията по чл. 146, ал. 1, т. 4 ГПК, че има факти и обстоятелства, които не се оспорват от ответниците, тъй като отсъствието на оспорване не освобождава ищеца от задължението да докаже твърденията си. Настоящият състав намира, че изрични указания по чл. 146, ал. 2 не са необходими, защото няма твърдени от страната факти, за които тя да не сочи доказателства. Ето защо, съдът приема, че страната не е била лишена от възможността да предприеме процесуални действия по посочване на относими за делото доказателства, поради което въззивният съд не дължи

даване на указания.

Като съобрази, че в предоставения му от първоинстанционния съд срок ответникът Н. М. не е изразил изрично дали е съгласен с оттегляне на предявения срещу него иск от ищеца, настоящият съдебен състав намира, че следва да му бъде дадена възможност в едноседмичен срок от връчване на съобщението да изрази изрично становище по оттеглянето с указания за последиците при неизпълнение.

Мотивиран от изложеното и на осн. чл. 267 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА производството по в.гр.д. № 1336/2023 г. по описа на ВОС, ГО, за разглеждане в открито заседание на **26.09.2023 г. от 09:30 ч.**, за която дата и час да се призоват страните по делото.

УКАЗВА на ответника Н. П. М. в едноседмичен срок от получаване на съобщението, с писмена молба с препис за насрещната страна, да заяви изрично съгласен ли е с извършеното в проведеното на 02.12.2022 г. съдебно заседание оттегляне на предявения спрямо него иск.

ПРЕДУПРЕЖДАВА ответника Н. П. М., че при неизпълнение на указанията в срок и в цялост, съдът ще пристъпи към извършване на следващи съдопроизводствени действия по предявения срещу него иск, като остави без уважение предприетото от ищеца оттегляне на иска, като делото по отношение на него ще продължи.

НАПЪТВА на осн. чл. 273, вр. чл. 140, ал. 3 ГПК страните към медиация или към спогодба, като указва на същите, че постигането на спогодба посредством взаимни отстъпки от страна на всяка от тях ще доведе до бързото и ефективно уреждане на спора помежду им и ще благоприятства процесуалните и бъдещите извънпроцесуални взаимоотношения помежду им. При приключване на делото със спогодба половината от внесената държавна такса се връща на ищеца, на осн. чл. 78, ал. 9 ГПК.

ДА СЕ ИЗПРАТИ препис от настоящото определение на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____